

1. fejezet

Eldridge Tyler épp egy hosszú, nyílegyenes, kétsávós nebraskai országúton haladt, amikor megszörrent a mobiltelefonja. Késő délután volt. Az unokájával tartott hazafele, akivel cipőt vásároltak. Silverado kisteherautója piszkosszürke volt, mint az egynapos újságpapír. A kislány a keskeny hátsó ülésen feküdt, de nem aludt. Felhúzta a térdét, és a lábával a feje fölött kalimpálva csodálta új, óriási fehér edzőcipőjét. Közben fura kis hangokat hallatott. Nyolcéves volt. Tylernek az volt az érzése, kissé későn érő gyerek.

Tyler telefonja meglehetősen egyszerű készülék volt, de azért a különböző hívókat más-más csengőhanggal jelezte. A legtöbb számhoz az eredeti, gyári beállítású csengőhang tartozott, négy szám azonban halkán, de sürgetően olyan csengőhangon jelzett, amely valahol félúton volt egy tűzoltóautó szirénája és egy tengeralattjáró merülésre figyelmeztető kürtjele között. Ez a csengőhang szólalt meg most, késő délután, a hosszú, nyílegyenes, kétsávós nebraskai országúton, tizenöt kilométerrel délre az outlet bolttól, és harminc kilométerrel északra az otthonától. Kitapogatta a műszerfal tetején heverő telefont, lenyomta a zöld gombot, a füléhez emelte, és bele szólt: – Igen?

- Lehetséges, hogy szükségünk lesz rád – szólalt meg egy hang.
- Rám? – kérdezte Tyler.
- Rád, meg a puskádra. Ahogy a múltkor is.
- Csak lehetséges?
- Egyelőre még csak előzetes óvintézkedésről van szó.
- Miért, mi történt?
- Egy fickó szaglászik errefelé.
- Kiderített valamit?
- Azt nehéz lenne megmondani.

- Mennyit tud?
- Egy-két dolgot, de még nem mindent.
- Ki az?
- Senki. Egy idegen. Csak egy pasas. Beleütötte az orrát olyan dolgokba, amelyekbe nem kellett volna. Úgy gondoljuk, a seregben szolgált, katonai rendőr volt. Lehet, hogy még nem vezett ki belőle a zsaruoöszton.
- Mikor szolgált a seregben?
- Az ősidőkben.
- Vannak kapcsolatai?
- Semmi olyan, amiről tudnánk. Senkinek sem fog hiányozni. Egy sodródó csavargó. Úgy fújta ide a szél, mint egy ördögszekeket. De nem ártana, ha ugyanúgy el is fújna.
- Hogy néz ki?
- Nagydarab fickó – kezdte a hang. – Legalább százkilencvenöt centi, talán százhuszonöt kiló. Amikor utoljára látták, egy jó nagy, régi barna dzseki volt rajta és kötött sapka. Furcsán jár, mintha merevek lennének az izmai. Mintha minden tagja fájna.
- Oké – mondta Tyler. – Szóval, mikor és hol csináljam?
- Azt akarjuk, hogy holnap egész nap figyeld a csűrt. Nem engedhetjük, hogy meglássa, most nem. Ha ma este nem kapjuk el, akkor végül rá fog jönni mindenre, és oda fog menni, hogy körülnézzen.
- Csak úgy besétál majd?
- Azt hiszi, csak négyen vagyunk. Nem tudja, hogy öten.
- Az jó.
- Ha észreveszed, lödd le.
- Meglesz.
- Ne téveszd el!
- Hát szoktam én eltéveszteni? – Tyler megszakította a vonalat, visszatette a telefont a műszerfalra, és tovább vezetett. A kislány új cipője ott kalimpált a visszapillantó tükörben. Előtte kopár téli szántóföldek, a háta mögött is csak kopár téli szántóföldek, balra sötétség, jobbra a lenyugvó nap.

A csúrt nagyon régen építették, amikor a Nebraskában folyó mezőgazdasági munkákhoz elegendőnek bizonyultak a közepes méretű, fából készült melléképületek is. A régi magtár funkcióját azóta hatalmas, fémlemezkből épült raktárak vették át, amelyeket gondos logisztikai tanulmányok által meghatározott, távoli helyeken állítottak fel. A régi csűr azonban megmaradt. A deszkák lassan megvetemedtek és korhadásnak indultak, az épület megroggyant. Körülötte ősrégi aszfalt terület el, amely felpúposodott a téli fagytól, nyáron felrepedezett a tűző naptól, a repedésekben pedig vézna gyomok ütöttek fel a fejüket. A főbejárata egy vaspánttal összefogott, széles lécekből ácsolt tolóajtó volt. Eredetileg fémkerekeken csúszott egy vassínen, de az épület dőlése miatt már rég beragadt. Csak egy kicsi, hagyományos ajtón lehetett bejutni, amelyet a tolóajtóba vágtak a középvonaltól kissé balra. Valamivel alacsonyabb volt, mint egy felnőtt ember.

Eldridge Tyler ezt a kis ajtót tartotta szemmel a puskája célzókészülékén keresztül. Egy órával ezelőtt foglalta el a leshelyét, még jóval pirkadat előtt, mert az óvatosság így diktálta. Türelmes ember volt, alapos és aprólékos. Lehajtott a kisteherautóval az útról, és követte a sötétben a kanyargós traktornyomokat, aztán beállt egy ősrégi, elöl nyitott fészerbe, amelyet régen arra használtak, hogy megvédjék az esőtől a jutazsákokban tárolt műtrágyát. A föld kőkeményre fagyott, nem vertek fel port a kerekek, és nyomot sem hagytak. Leállította a motort, a fészere elejéhez sétált, és lábszárközépig érő magasságban kifeszített egy vékony, fekete, elektromos kábelt.

Aztán visszasétált az autójához, felmászott a csomagtartóra, onnan fellépett a kocsii tetejére, és feltette a puskáját meg a vászontáskáját a fészere csúcsos teteje alá épített kis szénapadlásra. Aztán felhúzódkodott, előbbre kúszott a falig, és meglazította a szellőzőnyílás egyik lemezét. Amint kivilágosodik, innen tisztán fogja látni a pontosan százhusz méternyire északra álló csúrt. Nem bízott semmit sem a véletlenre. Sok évvel ezelőtt már felderítette ezt a helyet, még az első alkalommal, amikor a barátai segítséget kértek tőle, és jó alaposan felkészült. Már akkor beverte a szögeket, ahová most a kábelt kifeszítette, lemérte a távolságot a csúrig, és kilazította a szellőzőszalukat. Most ismét kényelmesen elhelyezkedett a kis szénapadláson,

amennyire tudta, összehúzta magán a kabátot, és várta, hogy felkeljen a nap. Végül felbukkant a sápadt, halvány napkorong.

Grand Alaskan puskáját az amerikai Arnold Arms cég gyártotta. Hatvanöt centi hosszú csövéből .338-as Magnum golyó repült ki, a tus pedig a legkitűnőbb angol diófából készült. Hétezer dolláros darab volt, szinte bármilyen négy lábú ellen jól bevált, kétlábúak ellen pedig még a jónál is jobban. A hagyományos célkereszttel ellátott, kilencszáz dolláros Ultravid célzókészüléket a Leica gyártotta. Tyler kétharmadra állította be a nagyítást, így egy körülbelül három méter átmérőjű, kör alakú területet látott be. A bányadt reggeli nap még alacsonyan járt keleten, és a lág, szürkés fénysugarak majdnem párhuzamosan érték a szunnyadó földeket. Később egy kicsit majd feljebb emelkedik a nap, és dél felé halad, aztán ereszkedni kezd nyugaton, ami jó, mert azt jelenti, hogy egy barna kabátot viselő célpont a nap folyamán végig élesen ki fog rajzolódni a kopottas faépület előtt.

Tyler abból a feltételezésből indult ki, hogy a legtöbb ember jobbkezes, tehát a célpont az ajtó közepétől kissé balra fog állni, amikor kinyújtja a jobb kezét, hogy elérje a kilincset. Továbbá úgy gondolta, ha valakinek az egész teste merev és fáj, akkor közelebb áll az ajtóhoz, hogy minél kevésbé kelljen kinyújtóznia. Az ajtó alig egy méter nyolcvan centi magas, de mivel a tolóajtóba vágták bele, az alsó széle úgy huszonöt centivel a talaj fölött volt. Egy százkilencvenöt centi magas férfi feje nagyjából száznyolcvanöt centire lesz a talajtól, vagyis ha egy függőleges tengelyen nézzük, akkor a tökéletes célpont úgy tizenöt centivel a kisajtó teteje alá esik. Egy ember, aki nagyjából százhuszonöt kiló, nyilván széles vállú is, így abban pillanatban, amikor megpróbálja kinyitni az ajtót, a koponyájának a közepe negyven centivel balra fog esni a jobb kezétől, vagyis ha vízszintesen nézzük, akkor az ajtó bal szélétől úgy tizenöt centire kell célozni.

Tizenöt centi felülről, tizenöt centi a bal szélétől. Tyler hátraült, és kivett a táskájából két csomag rizst. Most szerezte be a boltból, mindegyik csomag két és fél kilót nyomott. A puska alá tette őket, jól belenyomta és megtámasztotta a finom diófa tust. Elhelyezkedett mögötte, megint belenézett a célzókészülékbe, majd az ajtó bal felső sarkába irányította a célkeresztet, aztán egy kicsivel lejjebb és jobbra. Finoman a ravaszra helyezte az ujját, vett egy nagy leve-

gőt, aztán kifújta. Odalent a kisteherautó halk kattánásokkal húlt, a benzin és a kipufogógáz szaga felszállt, és egybevegyült a por és a régi fa halott szagával. Odakint a nap tovább emelkedett az égbolton, és a fénye egyre erősödött. A levegő párás volt, súlyos, hideg és sűrű – olyan levegő, amikor még a baseball-labdát is nehéz elhajítani, olyan levegő, amely körbeöleli a puska golyót, és gondoskodik arról, hogy ne térjen le az útvonaláról.

Tyler várt. Tudta, hogy talán egész nap várnia kell, és most már fel is készült rá. Türelmes ember volt. Az üres órákat arra használta fel, hogy magában előre elképzelte az események lehetséges sorrendjét. Elképzelte, ahogy a barna kabátos, nagydarab fickó belép a puska elé, megtorpan, mozdulatlanul áll, hátat fordít, és a kilincsre teszi a kezét.

Százhusz méter.

Egyetlen, nagy kezdősebességű golyó.

Az út vége.